

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10269

гр. София, 21.12.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав, в закрито заседание на 21.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **10168** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.248 ГПК .

Образувано е по подадено искане от директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" за изменение в частта за разноските на постановеното по делото съдебно Решение № 6152/28.10.2021г. - в която НАП е осъдена да заплати на Л. И. С. Е. сумата от 6650лв. за разноски, от които 50 лв. за държавна такса и 6600 за адвокатско възнаграждение.

В молбата на директора се изтъква на първо място, че не е направено искане за разноски и представен списък, съгласно чл.80 ГПК, позовава се на тълкувателно решение № 6806.11.2013г. по тълк. дело № 6/2012г. на ВКС, изтъква, че съдът неправилно е определил материалният интерес, като такъв следва да бъде определени на 54 282,79лв. - 46 959,99лв. главница за ДДС по доставки от [фирма], спорни по делото и 7 322,80лв. за лихва. Счита, че на основание чл.8, ал.1, т.4 от наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като бъде съобразено направеното възражение за прекомерност, следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в минималния размер по наредбата - 2 158,48лв.

Ответникът по искането - Л. И. С. Е., в процесуална молба от 16.12.2021г. иска от съда да не кредитира наведените доводи в искането, тъй като дружеството представило изрична молба от 14.05.2021г. за разноските и доказателства, да отхвърли искането като не счита, че е налице прекомерност, следвало съдът да вземе предвид, че определените по наредбата разноски са минимални.

Искането е подадено в срока по чл.248, ал.1 ГПК, предвид датата му -19.11.2021г. и датата на връчването на съдебното решение на ответника -04.11.2021г. , с оглед на което е допустимо.

Съдът като се запозна с данните по делото, по съществуващото на направеното искане за изменение на съдебното решение в частта за разноските приема следното:

Видно от протокол от о.с.з. от 28.10.2021г., юрк. Й. от името на ответника е направил

възражение за прекомерност, в случай, че има направено искане за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Съдът действително е допуснал грешка в мотивите на решението, като е приел неправилно, че материалният интерес е 183 922,22 лв., като действително правилно ответникът посочва материалния интерес, спорен по делото - отказано право на приспадане на ДДС по издадените фактури от М. Е. за данъчни периоди м. 06, 07 и м.10.2018г. Действително, както се твърди в искането, минималният размер на възнаграждението по наредбата следва да бъде в размер на 2 158,48лв.

Неправилно обаче в искането се твърди, че от Л. И. С. Е. не е направено искане за присъждане на разноски, тъй като такова искане е обективизирано в молба на лист 145 от делото, представена към друга молба от адв. И. от дата 14.05.2021г. Към искането за присъждане на разноски са представени и доказателства.

Същевременно, от страна на ответника до приключването на устните състезания е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съгласно чл. 161, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по - нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата, т.е. съгласно Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл. 2а от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения (ДВ, бр. 28/2014) за регистрираните по ЗДДС адвокати, какъвто е и процесният случай, дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение. При действието на тази норма и с оглед характера на отговорността за разноски по чл. 161 ДОПК - да възстанови действително понесените от страната разходи за водене на делото - начисленият ДДС е част от действително платеното адвокатско възнаграждение и подлежи на присъждане.

В конкретния случай минималният размер на адвокатското възнаграждение, изчислен съгласно чл. 8, ал.1, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 2 158.46 лв. А в случая се претендира възнаграждение в размер на 6600лв. от които 1100лв. за ДДС и 5500лв. за възнаграждение.

В тази връзка по дело съдът е приел, че с оглед изхода на правния спор и своевременно направените от дружеството искания за разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение, които разходи са и доказани, предвид представените писмени доказателства, а именно - списък на разноските, фактура и платежни нареждания за адвокатското възнаграждение и за платена държавна такса 50лв..

Поради грешка в материалния интерес, съдът е приел, че адвокатско възнаграждение от 5 500лв. не е прекомерно. В случая, тъй като платеното се различава значително от минималното възнаграждение, съдът следва да прецени дали не е прекомерно, на основание чл.161, ал.2 ДОПК.

Следва да се посочи, че възражението на страната за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение не обвързва съда да редуцира разноските до минимално определения съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с т. 3 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, намаляването или не на

договореното адвокатско възнаграждение от съда се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата и правна сложност на делото, т. е. при съобразяване с фактите и доказателствата, които ги обективират. След тази преценка, при извод за несъответствие между размера на възнаграждението и усилията на защитата при упражняване на процесуалните права, съдът намалява възнаграждението.

В случая отнесенят пред съда спор е за съществуването на установените с ревизионния акт публични задължения. Правната му сложност е обусловена от необходимостта за предоставянето на правна помощ да се познава данъчното законодателство, а фактическата - от изследването на данните за доставките не само между жалбоподателя и неговия доставчик, но и за предходни доставчици, приемането на услугата от възложителя - съответната община, за да се обори извода на органите по приходите за отказ да се признае правото на приспадане на данъка по спорните фактури. Касае се за СМР във връзка с повишаването на енергийната ефективност на сгради, по договор на дружеството с конкретна община, които СМР са превъзложени. Органите по приходите са анализирали възможностите на доставчика по спорните фактури да изпълни СМР, в това число на базата на данни за негови доставчици, липсвали доказателства за материали. Формиран е извод, че доставчикът на базата на данните за получените доставки и данните за разполагаеми персонал и материални активи, не е могъл да изпълни доставките по спорните фактури, а са изпълнени от дружеството-жалбоподател. Прието е, че са налице фактури и документация за изпълнението на доставките, но това било само формално оформяне на доставките, касаело се за фактури, без да са се развили търговски взаимоотношения. Тези изводи на органите по приходите, са относими по същество към издаването на фиктивни фактури, т.е. касае се за данъчна измама или злоупотреба с права по смисъла на правото на Европейския съюз. Освен това, законосъобразното приспадане на ДДС касае прилагането на правото на ЕС и налага познаването на обширна практика на Съда на ЕС и на Върховен административен съд, за да бъде осъществена адекватна съдебна защита.

Следователно, се касае не само за фактическа, но и за правна сложност, като правната защита от страна на адвоката се е изразила в процесуални искания и представянето на доказателства, с оглед доказването на законосъобразното упражняване на правото на приспадане на данъка по спорните фактури, взето е отношение и по указанията на съда към ответника за представяне на доказателства, дадени в съдебно заседание. С молбата от 14.05.2021. от страна на адв. И., въз основа на представените от ответника доказателства, е направено искане ревизионният акт да бъде прогласен от съда за нищожен.

Предвид фактическата и правна сложност на делото, съдът намира, че материалният интерес не може да бъде определящ за възнаграждението на адвоката. В случая усилията за защита биха били идентични и при по-висок материален интерес. На основание всичко изложено, съдът формира извод, че при изложеното за фактическата и правна сложност на делото, договореното и платено възнаграждение в размер на 5500лв. на адвоката, не е прекомерно. В съответствие с чл.2а от Наредбата, съдът е присъдил и 1100лв. за ДДС на дружеството.

Съобразно с това, искането за изменение на съдебното решение в частта за разноските, следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

На основание всичко изложено, съдът на основание чл.248, ал.3 ГПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на директора на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на НАП - С., за изменение на постановеното по делото с Решение № 6152/28.10.2021г. в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7-дневен срок от съобщението.

Преписи от определението да се връчат на страните.

Съдия:

,